

ERIN STEWART

EN
CHANCE FOR
AT FLYVE

På dansk ved Sarah Feddersen Thomsen

Alvilda

EN CHANCE FOR AT FLYVE

er oversat fra engelsk efter

SCARS LIKE WINGS

© Erin Stewart LLC, 2019

Jacket art copyright © 2019 by Jan Heur

First published in 2019 by Delacorte Press, an imprint of

Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC, New York.

Dansk udgave © 2019 Forlaget Alvilda, København

Bogen er sat med Times New Roman af BogGrafisk

Omslagsbearbejdning: BogGrafisk

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2019 af CPI – Clausen & Bosse, Tyskland

ISBN 978-87-415-0482-7

www.alvilda.dk

Til Kyle.
Du er lykken i mit liv.

KAPITEL 1

Et år efter branden fjerner lægen min maske og siger, at jeg skal få mig et liv.

Selvfølgelig ikke med lige præcis de ord, for han bliver betalt for at flotte sig med masser af medicinske termer og fagudtryk som reintegration og isolation, men det korte af det lange er, at Avas Livskomit  har holdt stormøde og besluttet, at jeg har haft ondt af mig selv længe nok.

Det er slut med at sv lge i selvmedlidenhed.

Dr. Sharp undersøger mine hudtransplantationer for at sikre sig, at der ikke ved et uheld er vokset flagermusvinger frem i mine armhuler siden vores sidste månedlige kropsvisitering. Ar kan være nogle vanskelige små sataner, og eftersom min krop består af tres procent ar, tager det dr. Sharp hele 20 minutter at tjekke mig igennem. Papirunderlaget, som dækker den vinylbetrukne briks, knitrer under mig, mens tante Cora ser opmærksomt til fra sidelinjen. Hendes  jne følger dr. Sharps mindste bevægelse, samtidig

med at hun skribler notater ned i sit gigantiske Ava-ring-bind.

Han fjerner bandanaen fra mit hoved og derefter min gennemsigtige plastikmaske. Hans fingerspidser glider over mine ar. ”Alt heler smukt,” siger han uden det mindste strejf af ironi i stemmen. Jeg kan mærke, hvor kolde hans fingre er, idet han strejfer huden over mine øjne, men fornemmelsen forsvinder, da han går videre til det tykkere arvæv omkring min mund.

”Tja, alt pynter på en mødding ...” siger jeg.

”Ava!” gisper Cora, som ikke blot er min tante, men også selvudnævnt formand for førnævnte livskomit .

Dr. Sharp ryster grinende på hovedet og afslører to dybe smilehuller, hvilket blot gør, at han minder mig endnu mere om de der attraktive læger på tv, som knalder hinanden i omklædningsrummet, når de ikke lige er i gang med at redde liv. Det er helt klart hans funklende øjne og brede k bepartis skyld, at jeg f r sommerfugle i maven, hver gang han rører ved mine hudtransplantationer. Det hjælper heller ikke, at jeg er pinligt bevidst om, at han har set mig nøgen sådan cirka 19 gange. Ja, det var på et operationsbord, men nøgen er nøgen, også med gaze og ar efter 19 operationer.

Men vi taler aldrig om den akavede elefant i rummet, ligesom jeg aldrig nævner noget om, at han bogstaveligt talt tog en luns af min r v og strakte den ud over mit ansigt for at skabe en ny p nde.

Dr. Sharp rækker mig et lille, håndholdt spejl, så jeg kan beundre hans kreation.

”Nej tak,” siger jeg.

”Har du stadig svært ved at kigge?”

”Medmindre jeg har fået et nyt ansigt i løbet af natten, ved jeg allerede, hvad jeg vil få at se.”

Dr. Sharp nikker, mens han gør et notat i min journal, og jeg fornemmer et fremtidigt møde i livscommitéen om min modvilje mod reflekterende overflader. Det er ikke, fordi jeg ikke har set det. Jeg ved, hvordan jeg ser ud, jeg vælger bare at lade være med at kigge.

Smilehullerne dukker frem igen, da dr. Sharp holder min plastikmaske i vejret.

”Jeg tror, du vil blive glad for at høre, at du kan blive fri for den her.”

Cora hviner og giver mig et akavet, sidelæns knus. Hun er meget påpasselig med ikke at klemme for hårdt, så den yderst vigtige helingsproces ikke bliver forstyrret.

”Du kunne ikke have givet os en bedre gave i dag, dr. Sharp. I denne uge er det et år siden ...” Cora tøver, og jeg kan næsten se, hvordan hendes hjerne forsøger at finde de rette ord.

”Branden,” afslutter jeg. ”Et år siden branden.”

Dr. Sharp rækker mig masken, som har været min konstante følgesvend hver dag, 23 timer om dagen, i et år. Dens eneste opgave: at holde mit ansigt fladt, mens det helede, så arrene ikke kom til at bule ud i store kødklumper. Lægerne og sygeplejerskerne forsikrer mig konstant om, at masken har fået arrene til at hele så meget bedre, selvom de ikke kan overbevise mig om, at det kunne have været meget værre

end det kludetæppe af misfarvede hudtransplantationer, som nu er mit ansigt.

”Du skal stadig gå med kompressionstøjet, indtil vi er sikre på, at arrene ikke griber forstyrrende ind i dine bevægelser,” siger dr. Sharp. ”Men jeg har endnu en god nyhed til dig.”

Cora nikker næsten umærkeligt til ham, hvilket fortæller mig, at det, han skal til at sige, er et direkte resultat af et møde i Avas Livskomiteé. Min invitation må være røget lige i spamfilteret.

”Nu, hvor du ikke længere behøver at gå med masken, har du min tilladelse – og kraftigste opfordring – til at vende tilbage til skolen,” siger han.

Jeg drejer masken mellem hænderne uden at kigge op.

”Ja, det bliver så et pænt stort ’nej tak’ herfra,” siger jeg. ”Men tak alligevel.”

Ude på sidelinjen lægger Cora sit enorme ringbind ved siden af håndvasken, sætter sig halvt på patientstolen ved siden af mig og klapper mig let på låret.

”Ava, jeg ved, at du keder dig med de onlinekurser, og hvor tit har du ikke sagt, at du ville ønske, at alt var tilbage til normalen.”

Normalen.

Ja, den gamle normal. Ava-før-branden-normalen. Den normale normal.

”Det kommer *aldrig* til at ske,” siger jeg. ”Jeg kan ikke bare tage tilbage til min gamle skole, som om intet har forandret sig.”

”Du kunne gå på skolen i vores nabolag, sådan som vi har snakket om. Eller du kan vælge en hvilken som helst anden skole, du ønsker,” fortsætter Cora ufortrødent. ”Du ved, en frisk start? Du kan få nye venner og starte et nyt liv her.”

”Jeg vil hellere dø,” mumler jeg.

Jeg har klaret mig fint med onlineundervisning iført nat-tøj. Hvor ingen kan se mig. Hvor ingen kan pege fingre og stirre og hviske, mens jeg går forbi, som om jeg ikke kun er en vanskabning, men også døv.

”Det ved jeg godt, at du ikke mener,” siger Cora. ”Du er heldig, at du er i live.”

”Klart. Jeg er en menneskelig firkløver.”

Hvorfor er jeg den heldige, bare fordi jeg overlevede? Mor, far og kusine Sara danser sikkert rundt på en himmelsk eng et eller andet sted eller er lykkeligt genfødte som aber i Indien, mens jeg skal trækkes med utallige operationer, læger og stirrende blikke fra fremmede.

Men jeg har ikke en jordisk chance mod gravsten. Døden overtrumfer lidelser hver eneste gang.

”Hvis det var Sara, ville jeg ønske, at hun levede sit liv til fulde,” siger Cora. ”Og jeg ved, at din mor ville ønske, at du var lykkelig.”

Hendes forsøg på at bruge afdøde personer til at vinde denne diskussion irriterer mig.

”Jeg er ikke Sara. Og *du* er ikke min mor.”

Cora vender ryggen til mig, og det samme gør dr. Sharp. Han lader, som om han koncentrerer sig ekstra meget om

sine notater og slet ikke bemærker den anspændthed, der fylder det lille konsultationsværelse som røg.

Jeg hader, at dr. Sharp er vidne til min barnlige opførsel, men det er delvist hans skyld, fordi han trak det her ned over hovedet på mig fuldstændig ud af det blå.

Cora snøfter dæmpet, og jeg ville ønske, at jeg kunne tage mine ord i mig igen. Hun har ikke bedt om at blive min erstatningsmor, ligesom jeg ikke har bedt om at blive hendes erstatningsdatter. Vi forsøger begge to at finde ud af, hvordan vi skal håndtere det forkvaklede 'held', som universet har smidt i hovedet på os.

Dr. Sharp rømmer sig.

”Ava, faktum er, at vi er bekymrede for dit niveau af isolation. Reintegration er en vigtig del af helingsprocessen, og vi mener alle, at det er på tide at begynde,” siger han. Jeg afholder mig fra at spørge ham om, hvem dette mystiske 'alle' dækker over, eftersom min bekymrende status som enspænder er ny for mig. ”Hvad, hvis du går i skole i en prøveperiode? Skal vi sige to uger? Så kan vi tage vores reintegrationsstrategi op til fornyet overvejelse derefter.”

Cora ser håbefuldt på mig. Hendes øjne er stadig våde af tårer, og jeg mærker 'de heldiges skyldfølelse' krybe ind i mit bryst. Skyldfølelsen over at være den, der overlevede.

Denne uge markerer også et år for hende. Et år uden hendes datter. Et år, hvor hun har taget sig af mig, pigen, som overlevede, i stedet.

Jeg kan ikke give hende Sara tilbage, men jeg kan give hende to uger.

”Okay så,” siger jeg. ”10 skoledage. Hvis det ikke er en fuldstændig katastrofe, kan vi snakke om mere.”

Tante Cora krammer mig så hårdt, at jeg lader, som om det gør mere ondt, end det egentlig gør, for at hun giver slip.

”Kun to uger,” minder jeg hende om. ”Og det *bliver* en total katastrofe.”

”Det er en begyndelse,” siger hun.

Jeg dækker min arrede isse med den røde bandana, mens Cora og dr. Sharp udveksler triumferende blikke. Jeg kaster den gennemsigtige maske frem og tilbage mellem det, der er tilbage af mine hænder, og kæmper mod trangen til at tage den på igen.

Cora standser ved brandsårsafdelingens reception for at købslå om nogle ubetalte operationsregninger, mens jeg slentrer hen ad gangen og kigger på kunstværker fra et eller andet hospitalskunstinitiativ, hvis formål det er at bringe skønhed til døende mennesker. Det er slet ikke gået op for mig, at jeg er gået ind i det almindelige hospitals atrium, før en lille pige, som klynger sig til sin mors stramme jeans, udstøder et skrig.

Hendes små, buttede fingre peger på mig.

På mit ansigt.

Kvinden bliver helt rød i hovedet, mumler en undskyldning og trækker af sted med barnet. Pigen bliver ved med at hyle og kigge tilbage på mig, mens hendes mor haster bort. En mand, som sidder i en lænestol, retter hurtigt blikket mod sin avis igen, men jeg kan mærke, hvordan han kigger

efter mig, idet jeg forsøger at lade som ingenting og kanter mig tilbage i sikkerhed.

Jeg venter inde på brandsårsafdelingen, hvor folk er vant til ansigter som mit. Manden med avisen skæver stadig af og til fordækt efter mig, og jeg ville ønske, at Cora havde ladet mig tage mine hovedtelefoner med, så jeg kunne tænde for musikken og lukke alt andet ude. I stedet vender jeg mig mod et 3D-kunstværk, som hænger i vinduet. Det hedder *Refleksioner af stjerneskeer*. Jeg lader, som om jeg er umådelig interesseret i spejlglasstumperne, der er formet som små, femtakkede stjerner og sender strejf af regnbuefarvet lys gennem gangen.

Mælkevejen af bittesmå spejle forvrænger mig og viser en Picasso-agtig virkelighed i splinterne, der ser ud, som om de kan falde på gulvet ved den mindste berøring. Jeg finder mig selv i spejlfragmenterne. Min røde bandana omkranser mit krakelerede ansigt.

Et øjeblik forestiller jeg mig, at det splintrede spejl er skyld i den splintrede pige.

Når jeg træder væk, vil mit ansigt være okay.

Normalt.

Det er, hvad livscommitéen ønsker. *Vend tilbage til skolen. Vær normal igen.*

Jeg ved bedre.

Normale mennesker skræmmer ikke små børn.

Normale 16-årige ser sig i spejlet. *Er min læbestift lagt ordentligt? Sidder mit hår, som det skal?* Deres spejlbilleder beroliger dem, og hvis de ikke bryder sig om, hvad de ser, laver de om på det.

For mig er spejle en påmindelse.
Jeg er et monster.
Intet i verden kan lave om på det.

KAPITEL 2

Den næste uges tid går Cora helt amok med skolestartindkøb. Hun er overbevist om, at min succesfulde tilbagevenden til et normalt teenageliv afhænger af, om jeg går med rygsæk eller skuldertaske.

Aftenen før min officielle reintegration breder hun et udvalg af tasker ud på min seng. Mønstrede muleposer, blomstrede rygsække og ensfarvede skuldertasker stirrer op på mig.

”Hvad går unge mennesker med nu om dage?”

Jeg trækker på skuldrene. ”Min garderobe har bestået af hospitalsskjorter og nattøj på det seneste, så jeg er nok ikke den bedste til at give modetips.” Jeg tilføjer ikke, at jeg tvivler stærkt på, at nogen vil lægge mærke til, hvilken slags taske jeg har. Coras blik flakker frem og tilbage mellem taskehavet og mig, og hun rynker brynene, ligesom når hun laver krydsogtværs om søndagen. Som om hun kan finde løsningen, hvis bare hun anstrenger sig nok.

Men på trods af alle Coras anstrengelser er jeg en gåde, hun ikke kan løse.

”Den her,” siger hun beslutsomt og holder en sort skuldertaske frem mod mig. ”Men prøv den lige på, bare for en sikkerheds skyld, inden jeg leverer resten tilbage.”

I stedet for at spankulere rundt med tasken som en anden model siger jeg, at den er helt fin, og minder hende om, at jeg ikke længere har brug for den om to uger, når jeg vender tilbage til min glørværdige tilværelse som enspænder.

Coras mundvige vender nedad, og et splitsekund glider hendes formand-for-Avas-Livskomite-maske til side. Jeg får et glimt af én, der er lille og bange, og som mere end noget andet ville ønske, at hendes egen datter var her, ivrig efter at prøve tasker, få nye venner og holde vilde pyjamasfester og alt det andet, som normale 16-årige laver.

Jeg sukker, tager skuldertasken fra hende og slynger den over hovedet.

”Den er helt perfekt, Cora. Tak.”

Hun retter på skulderstroppen, så tasken hænger pænt ved min side. Vægten af den trækker i mine allerede anspændte skuldre, men det er godt at se hende smile.

Cora vælger en marineblå bandana fra min samling og holder den hen ved siden af den blå bluse, hun har købt til mig. ”Dét ser godt ud.” Hun har ikke penge til at købe en helt ny garderobe, men jeg er taknemmelig for ikke at skulle gå i Saras aflagte tøj i morgen. Heldigvis er det februar, så jeg kan gå med lange ærmer og jeans, hvilket stort set vil skjule mit kompressionstøj. ”Er du sikker på, at du ikke vil

have en paryk?” spørger hun. ”Den flinke dame fra hospitalet sagde, at vi kunne ringe når som helst. Vi kan køre ud efter en nu med det samme, hvis du vil.”

Jeg ryster på hovedet. ”Helt bestemt ikke.”

En paryk vil muligvis kunne skjule min plettede isse bedre end en bandana, men den vil ikke narre nogen. Damen, som kom forbi brandsårsafdelingen bevæbnet med parykker og makeup og alt muligt lir til at skjule ar med, *var* flink, men på trods af alle hendes anstrengelser kunne falsk hår og foundation *ikke* rette op på det her. Så vil jeg hellere lade være med at forsøge.

Da Cora er gået, lyner jeg kompressionstøjet op og trækker forsigtigt dette kunstige ekstra ’hudlag’ af, som forhindrer mine ar i at bule ud.

Jeg lægger mig på maven, stadig iført tanktop og underbukser, og en tråd fra Saras quiltede tæppe kilder mig i næsen. Cora kommer ind igen og giver sig i kast med vores aftenlige smør-mig-ind-i-creme-rutine. Vi starter på min højre side. Blidt strækker hun min arm, som fra denne vinkel ser uhyggelig tynd ud. Skind og ben. Zombieagtig tynd. Tænk, at fedtceller kan brænde af!

Cora masserer cremen ind i alle revner og sprækker, mens de olieholdige cremers velkendte lugt af medicin/gammelkone fylder rummet. Mit beigefarvede kompressionstøj ligger som en slangeham på skrivebordet. Efter et år virker det mere som mig end de lillalysørøde ar, som min krop nu består af.

Jeg plejede at tænke på hud som et hele, men nu er den

mere som Saras sengetæppe under mig – en morbid samling lapper, som er syet sammen. Noget er min oprindelige hud, andet er arret, og atter andet er transplanteret fra andre dele af min krop, efter at lægerne legede hudbingo. I starten fik jeg endda hud fra grise og lig klipset på, mens vi ventede på, at et laboratorium et sted skulle dyrke mere af mig ud fra frimærkestore afhøvlinger fra min ryg.

Cora ælter min arm, som om den er en bolledej. Hendes fingre presser ned og fordeler cremen. Dette er det eneste tidspunkt, hvor Cora ikke opfører sig, som om jeg er af porcelæn. Det skyldes formentlig, at sygeplejerskerne på hospitalet har fortalt hende, at jo hårdere hun masserer, desto bedre er det for mine ar. Og hvis det hjælper helingsprocessen, er Cora stor fortaler for det.

Jeg løfter venstre ben, allerede før hun når til det. Efter otte måneder med denne helkropsmassage er vi som to synkronsvømmere. Jeg er fleksibel nok nu til selv at smøre mig ind, men helt ærligt, så er det rart at blive rørt af noget andet end dr. Sharps iskolde fingre. Desuden hjælper massagen på den kløe, som skyldes tørheden, som igen skyldes manglende talgkirtler. Dominoeffekten kulminerer i en konstant, summende kløe under huden, som jeg aldrig helt kan nå.

”Jeg har læst en interessant artikel,” siger Cora.

Det kommer overhovedet ikke bag på mig, og jeg er lige ved at fnyse højt. Med få måneders mellemrum får Cora tilsendt et særligt magasin til støtte for folk med svære forbrændinger, og det fylder hendes hoved med idéer til, hvordan hun kan hjælpe mig. Hun læser samtlige udgaver

forfra og bagfra og efterlader tit udklippede artikler på mit sengebord.

”Den handlede om, hvor vigtigt det er at have en støttegruppe af jævnaldrende, som forstår én.” Cora snakker videre, mens hun masserer. ”Og jeg ved bare, at du vil møde nye venner i morgen, og jeg tror, at det virkelig vil hjælpe dig, Ava. Jeg kan mærke det.”

Jeg ruller om på ryggen, så hun kan gnubbe mine knæ.

”Det er to uger. Sæt nu ikke forventningerne for højt,” siger jeg, selvom det er tydeligt, at hendes forventninger allerede er strøget helt ud af Jordens atmosfære.

”Altså, du siger jo altid, at du ikke har brug for venner ...”

”Det har jeg ikke.”

”Og jeg siger, vær åben over for muligheden. Lad ikke din frygt holde dig tilbage.”

”Jeg er ikke bange.” Jeg spiller med mine sørgelige arm-muskler. ”Jeg har mit arpanser til at beskytte mig.”

Coras læber er en smal streg, mens hun gnider mine skuldre hårdt og arbejder cremen ind i mine tykkeste ar, der samler sig som stålwirer der, hvor hudtransplantationerne fra nakke, ryg og arme mødes. Indtil for nylig måtte Cora hjælpe mig med at tage bluse på, fordi jeg ikke kunne få armene højt nok op.

Jeg holder armene ud fra kroppen for at lade cremen lufttørre, før vi går i gang med at trække kompressionstøjet over min klæbrige hud. Jeg ormer ben og arme gennem det stramme stof, og Cora trækker lynlåsen op for mig. Til sidst smører hun creme på mit ansigt og bruger en enkelt finger

til at sprede den ud over de arlinjer, som gennemskærer mit ansigt på kryds og tværs.

”Jeg har hørt, at Crossroads High opfører en musical hvert år,” siger Cora henkastet, som om hun ikke på forhånd har sikret sig, at den skole, jeg skal gå på, har en fremragende dramaklub. Som om vi ikke begge to er klar over, at jeg ikke har sunget en eneste tone siden branden. Før kunne jeg slet ikke lade være med at synge. Jeg sang under bruseren. På motorvejen sammen med Sara med vinduerne rullet ned. Ved spisebordet, hvor jeg udsatte mine stakkels forældre for min seneste Broadwaymani.

Efter al røgen, slangerne og operationerne er det slet ikke sikkert, at jeg overhovedet *kan* synge. Dr. Sharp siger, at min hals er helet fint, men jeg har mine tvivl. Ikke at det betyder noget. Den pige, som elskede rampelyset og soloerne, eksisterer ikke længere.

Mit blik glider rundt i det værelse, hvor Sara og jeg så tit har tilbragt weekenderne sammen. Selvom jeg boede en times kørsel syd for hende, ude på landet, var vi vokset op i hinandens værelser og delte alting med hinanden. Hun kaldte min mor for mor-Denise, og jeg kaldte hendes for mor-Cora.

Nu kalder jeg hende bare Cora, og dette værelse føles mere fremmed end velkendt.

De fleste af Saras ting var væk, da jeg kom ud fra hospitalet, men der er stadig nogle ekkoer. Det tøj, som jeg kan passe, er stadig i skabet. Kassen med Saras balletsko står stadig på hylden, som om hun hvert øjeblik kan komme springende ind. Og så er der hendes samling af vintage-Barbier, som

stirrer ud på mig fra det store vitrineskab. Dukkerne er åbenbart megameget værd. Ikke at Cora og Glenn nogensinde kunne finde på at sælge dem eller noget andet herindefra.

Cora har dog på sin egen måde forsøgt at gøre rummet til mit. Der står indrammede billeder af mine forældre på skrivebordet, og på væggene har hun sat Broadwayplakater op, ligesom jeg plejede at have derhjemme.

Men det her er ikke mit hjem.

Jeg er en fremmed – en bedrager, som forsøger at udfylde pladsen efter to piger, selvom jeg knap nok udgør én.

Cora tager fat om hagen på mig, så jeg ser direkte på hende igen.

”Lov mig, at du vil give det her en chance, at du vil lukke folk ind.”

Coras alvorlige blik gransker mit ansigt, som jeg gransker hende. Selv iført pyjamas og uden makeup er hun smuk. Mor plejede at spøge med, at hendes lillebror ikke havde en chance mod Coras udseende, som lokkede ham hele vejen til storbyen.

Jeg sukker. ”Cora, jeg overlever kun de næste to uger, hvis jeg er så tykudet, som det er menneskeligt muligt. Og heldigvis for mig er hypertrofiske ar noget af det tykkeste, der findes.”

Cora presser læberne sammen igen, mens jeg slår *ba-dum-ching* på et imaginært trommesæt.

”Åh, kom nu,” siger jeg. ”Jeg kan enten grine eller græde over det, og jeg har ikke flere tårer tilbage.”

Cora gør ingen af delene. I stedet holder hun om mine

hænder. Den nærmest lilla hud ser særligt alienagtig ud i sammenligning med hendes. I det mindste har jeg stadig fingre på højre hånd. Det er uendelig gavmildt at kalde aggregatet for enden af min venstre arm for en hånd. Det er mere en gribeklo nu – sammensmeltede fingre over for en kæmpe tommel, som faktisk er min transplanterede storetå.

Cora giver min hånd eller klo, eller hvad vi nu skal kalde den, et klem. ”Det er dit næstsidste år i high school. Få dig nogle venner. Nyd det.”

Jeg puster ud, langsomt og dybt. Cora forstår det ikke. Selv mine gamle venner derhjemme vidste ikke, hvordan de skulle begå sig omkring mig efter branden. Formentlig fordi jeg ikke rigtig var *mig* længere.

Jeg tvivler ærligt talt på, at der er mange på min nye skole, som leder efter det ene helt særlige brandoffer til at fuldende deres vennekreds.

Så i stedet for en klan har jeg en plan. Jeg vil gøre alt, hvad der står i min magt, for at forsvinde. Ikke som en tryllekunstner, men mere noget i stil med gå-i-ét-med-baggrunden-camouflage. Den eneste måde, hvorpå jeg kommer igennem de næste to ugers forfalsket normalitet, er ved at minimere den tid, jeg bliver udsat for andre så meget som muligt, og omvendt.

”Det var jeg lige ved at glemme ...” Jeg snupper hovedtelefonerne fra skrivebordet og lægger dem oven på morgendagens tøj på stolen.

Cora stivner og koncentrerer sikkert hele sin viljestyrke om ikke straks at fjerne dem fra hendes perfekte outfit. Hun

hader mine hovedtelefoner lige så inderligt, som jeg elsker dem. Eller har brug for dem.

”Du og din musik,” siger hun.

Jeg fortæller hende ikke, at det ikke handler om musikken. Det meste af tiden lægger jeg ikke engang mærke til, hvad der bliver spillet. Jeg går med hovedtelefonerne for at holde verden ude.

For at hjælpe mig med at forsvinde.

Onkel Glenn stopper i døråbningen for at sige godnat. Som han står der med sit altid akavede smil og den lidt opadvendte næse, ligner han min mor utrolig meget. Nogle gange gør det mig så trist, at jeg næsten ikke kan holde ud at se på ham. Andre gange har jeg ikke lyst til at gøre andet. Min mor var også smuk, men ikke på den samme porcelænsdukeagtige måde som Cora. Min mor havde en mere robust skønhed – smilerynker omkring øjnene og hård hud på fingrene.

Min næse plejede at bue opad ligesom mors. Det var et særligt træk, som gik langt tilbage i hendes familie. Far plejede at køre en finger ned over næseryggen på os og op ad spidsen. ”Mine små, schweiziske skihop,” sagde han.

Jeg rører ved næsetippen, som nu ender i en rund klump af transplanteret hud. Branden var særdeles grundig. Den tog hele mor og endda de dele af hende, som hun havde videregivet til mig.

Glenn træder ind i værelset, og hans cowboystøvler efterlader dybe spor på gulvtæppet, indtil Cora skælder ham ud. Han stopper midt i et skridt for at tage de spidse støvler af, der er lige så meget en del af ham som hans hud, selvom

han ikke har arbejdet på en gård, siden han flyttede til Salt Lake City. Han stiller dem pænt op ad væggen og hjælper mig med at tage bandanaen af, efter at jeg er kravlet i seng.

”Er det rart kun at skulle bruge den her om natten?” spørger han og rækker mig den gennemsigtige ansigtsmaske.

Jeg nikker.

Glenn retter sig op, mens jeg tager masken på og mærker det velkendte pres mod huden.

”Jeg er stolt af dig,” siger han.

”Hvorfor?” spørger jeg gennem det lille talehul i masken.

”Fordi du er modig,” siger han. ”Ved du, hvad John Wayne plejede at sige?”

Jeg ryster på hovedet. ”Jeg ved knap nok, hvem John Wayne er.”

Glenn griner. ”Nå, jamen så får du din første lektion nu. Mod er at være dødbange, men stadig sadle hesten.”

Jeg svinger hånden i luften, som om jeg holder en lasso. Glenn kysser mig på issen. ”Godnat, Ava.”

Hvis jeg klemmer øjnene lidt sammen i den dæmpede belysning, kan jeg se min mor stå bøjet over mig. Jeg kan næsten overbevise mig selv om, at hun ligger og venter på, at jeg skal kravle ind i sengen til hende og fortælle hende, at jeg er frygtelig bange for i morgen.

Glenn og Cora går ud sammen. Hans skuldre virker ekstra brede ved siden af hendes spinkle skikkelse. Han bukker sig ned for at samle cowboystøvlerne op med den ene hånd, mens han holder Coras slanke hånd i den anden. Jeg kigger efter dem gennem masken, idet de går hen ad gangen.

Jeg ser ned på mine egne hænder. Kloen på den ene side og mine arrede fingre, som titter ud af kompressionstøjet, på den anden.

Cora vil have mig til at lukke folk ind. Problemet er, at ingen banker på min dør – hverken nu eller senere.

Så uanset hvad skolen smider i hovedet på mig i morgen, er jeg nødt til at være klar.

Skudsikker.

Jeg tager hovedtelefonerne på, skruer op for musikken og lukker øjnene, mens jeg mærker kompressionstøjets stramme greb og vægten af ansigtsmasken. Normalt får alt udstyret mig til at føle mig som en skræmmende farao i sin sarkofag.

Men i aften føles det godt.

Som et beskyttende lag mellem mig og resten af verden.

Som om det er det eneste, der holder mig sammen.